

El joc de l'autodeterminació

Ja han passat els Reis. Ja s'han repartit, i sovint espatllat, un munt de joguines que tots, grans i petits, hem pogut disfrutar o suportar segons el ball que ens ha tocat de viure. Els pares o els grans hem pogut comprar allò que ens hauria agradat de tenir o bé jugar i els menuts han pogut desitjar, rebre o muntar i desmuntar allò que els ha tocat en sort. Més o menys, en alguns casos, allò que havien demanat en la carta als Reis. En aquest joc del regalar, comprar o vendre joguines hi ha de tot. Fins els mitjans de comunicació en diuen moltes coses —allò que creuen que és notícia— i en canvi es callen aquelles notícies que consideren que no agradaran massa, que no vendran exemplars de periòdic o que la seva empresa els deixa o fa dir.

Per exemple la notícia del joc del monopati i el noi que va ser atropellat pel cotxe. Qui més se l'ha carregada han sigut els alcaldes que no havien previst en els plans urbanístics de la seva població els llocs apropiats perquè el jovent pogués utilitzar els seus atuellis de quatre rodes. Els fabricants o els venedors de l'instrument no han estat pas massa criticats i pràcticament ningú no ha comentat l'ensurt que ha patit molta gent que s'ha trobat amb un vailet i un monopati a sobre en el moment menys esperat i en el lloc més allunyat de qualsevol centre d'esbarjo.

Els jocs que de totes maneres tenen més èxit són els jocs de sobretaula i que permeten que un grup de gent participi en la compra o venda de terrenys o negocis, en endevinar les preguntes més inversemblants de la vida social, política o econòmica d'avui, ja sia del carrer o de la televisió i en els que aquest endevinar es pot fer dibuixant, gesticulant o pensant ja sigui individualment o per grup. Tothom pot jugar a ser lladre o policia, amo o criat, concursant o espectador. Tothom pot intentar anar a dormir, no a les petites com abans dèiem, sinó a les 6 del matí com avui, tot entusiasmant-se representant qualsevol situació. I ara ve la nostra proposició, que oferim als fabricants de joguines amb ganes de fer bons negocis. Us imagineu un joc de participació en el que la fita a aconseguir fos l'autodeterminació d'algun país, estat, poble o nació, tercermundista o bé occidental ric, oprimint o lliure i que en aquest joc us toqués fer de rei o vassall, president de govern, d'estat, de comunitat autònoma o de país oprimint o lliure i que en aquest joc us toqués fer de rei o vasall, president de govern, d'estat, de comunitat autònoma o de país oprimint o bé ciutadà d'escoltar i veure T.V. Imagineu-vos que heu de jugar de president dels Estats Units i que us toca defensar l'autodeterminació de l'estat de Massachusetts o de Puerto Rico o bé que heu de jugar el joc de president de la Comunidad Autónoma de Madrid i heu de demanar, o concedir l'autodeterminació de la capital de les Espanyes? Considerem que en el joc hi ha uns punts que ens poden tocar amb el dau i que ens castiguen o premien segons la sort i que si demaneu l'autodeterminació de Castella la Manxa us penalitzen amb dues voltes sense jugar i que si demaneu la de Catalunya o els Països Catalans us donen el premi de passar o avançar uns quants llocs en el tauler? Us imagineu que en el joc de l'autodeterminació us toca defensar la llibertat d'alguns presos de Lituània, Estònia, Letònia, Panamà, Romania, Euskadi o Catalunya i que en lloc de defensar-los us correspon fer de fiscal? I que per aquestes jugades se us pot penalitzar o premiar segons les normes del joc fet pel fabricant que ha tingut més o menys imaginació o creativitat? També es podria millorar la diversió procurant que els participants del joc poguessin canviar les normes i així el perseguit passés a perseguidor el rei a vassall o el president de la comunitat autònoma a ciutadà.

Imagino que un joc d'aquest tipus podria resultar molt interessant. El que no m'atreveixo a imaginar és si les administracions públiques de fa uns anys no farien presentar les forces d'ordre públic en algun domicili per prohibir, per reunió subversiva, el joc, en cas de que fos massa atractiu i engendrés massa soroll. En aquest cas, però, l'atractiu del joc potser encara augmentaria en lloc de disminuir.

Esteve Sala

Retrat d'Heinrich Von Thyssen i família

—Santiago Cucurella—

En els darrers mesos freqüenta el nostre país un personatge pintoresc que diuen que reuneix la doble condició de baró i de varó.

Es diu Heinrich Von Thyssen i el coneixereu perquè va amb la Tita a tot arreu i aconsegueix que en Pasqual Maragall perdi el cul i posi cara de bon minyó cada cop que el veu (que és sempre que el tal Thyssen trepitja —en tots els sentits— el nostre país).

Tenir un títol nobiliari ja se sap que no és cap mèrit; cal simplement, venir de "bona" família, fer cara de babau a les fotos de la premsa del cor, viure sense fotre res i, si s'escau, fer els mèrits suficients per a obtenir-ne un cosa gens difícil en països amb règims tan anacrònics com les monarquies. D'altra banda, la pràctica totalitat de varons va amb les seves respectives homòlogues de la Tita del senyor Von Thyssen per aquests mons de Déu.

On rau, doncs, el mèrit d'aquest baró-varó i de la seva Tita? Probablement en la seva pinacoteca, part de la qual han deixat a la ciutat de Barcelona per a què sigui exposada, potser perquè la Tita del senyor baró és catalana, tot i que no exerceix com a tal. Això, segons aquest homenet, li dona dret a la incontinència (verbal) i a ficar els peus a la galleda fins a l'engonal.

Ara que el Parlament de Catalunya ha dit que el nostre país no renuncia al dret a l'autodeterminació, en Von Thyssen es despenja "amençant" d'endur-se els quadres a Madrid si Catalunya esdevé independent. El varó-baró, no sap de què va la pel·lícula, però, en qualsevol cas, fa un gran favor a l'independentisme amb les seves declaracions pixant, amb la seva Tita, fora de test.

Quan aquesta declaració parlamentària esvera gent com von Thyssen, en Fraga i el seu apèndix Aznar, l'Alfonso Guerra, la inefable Rosa Conde, l'Almunia i una pila de ministres del govern d'allà vol dir que anem pel bon camí.

Que anem pel bon camí es demostra pel nerviosisme del franquista reciclat Fernández Ordóñez que va cridar a consulta l'ambaixador alemany Guido Brunner, un gran amic de Catalunya, per a protestar per les declaracions que el cònsol de la RFA a Barcelona va fer a favor de la declaració aprovada pel nostre parlament, a proposta d'Esquerra Republicana, qualificant-la de "lògica" i "políticament conseqüent".

No deixa de ser grotesca la imatge d'un ministre de passat franquista amonestant a un demòcrata de tota la vida com Guido Brunner pel fet que una representació consular del seu país —que pateix en carn pròpia la negociació de l'exercici del dret a l'autodeterminació— s'hagi pronunciat recolzant que Catalunya pugui exercir-lo, tal com recomana l'ONU en la Declaració dels Drets Humans signada per Espanya.

En Von Thyssen ha quedat ben retratat, tal com pertoca a un enamorat dels quadres. El PP ja ho està de fa anys, per molt que ara li hagin pintat un ocell —no és cap colom— en el seu logotip. I el PSOE... ai el PSOE!

Sortosament a Catalunya encara queden socialistes que s'arrisquen a no sortir a la foto. Són aquells que ja s'estan manifestant a favor de la proposta (J. Piella, alcalde de Ripoll, els senadors Ferrer Gironès i Xavier Amorós o el primer secretari del PSC de Girona, Manuel Nadal, per esmentar-ne només alguns). Altres ja han començat a votar en els respectius ajuntaments a favor (Sant Celoni, a la nostra comarca) tot i la prohibició dels mandarins del seu partit. Finalment, un tercer grup, tindrà ben aviat la possibilitat de fer-ho i de demostrar si pensen com el PSOE i en Von Thyssen o encara tenen memòria i recorden el que deien en la Ponència fundacional del PSC l'any 1976:

1- **Ens inserim en la tradició del moviment obrer i popular que sempre ha afirmat categòricament (...) el dret**

del nostre poble a l'autodeterminació.

2- **Partint del caràcter permanent del dret a l'autodeterminació, els socialistes potenciarrem un procés obert d'alliberament nacional.**

3- **Els socialistes de Catalunya propugnem potenciar una estreta col·laboració amb la resta dels Països Catalans, conscients que els vincles socials, culturals, històrics que ens uneixen fonamenten un marc nacional com a projecte a desenvolupar, projecte que es podrà concretar en unes institucions polítiques comunes en el moment que així resulti del dret a l'autodeterminació.**

Qui diu, doncs, que els socialistes catalans no són partidaris de l'autodeterminació com a dret de caràcter permanent. Són els del PSOE els dolents i els analfabets que diuen que això ja es va exercir en votar l'Estatut. Són els del PSOE que voten no al nostre Parlament i no els socialistes de Catalunya, tal com demostro en el text precedent. Llàstima que aquests, encara siguin extraparlamentaris.

Però, temps al temps, que fa quatre dies també ho era en Ruiz Mateos i ara seu amb el seu gendre a Estrasbourg, de la mateixa manera que qualsevol dia podem veure en Von Thyssen assegut amb la seva Tita al Parlament. De Madrid, és clar...

En Ferran Mascarell, coordinador de cultura de l'Ajuntament de Barcelona, en un rampeu d'imaginació, diu que pensa remetre al varó-baró l'ordenament jurídic vigent com a única resposta. Li suggereixo que li enlliuri també els textos precedents del seu partit o el que fa poc, molt poc temps, deia per escrit l'actual diputat Jordi Solé Tura a favor de l'autodeterminació o la diputada Anna Balletbò i el mateix Ernest Lluch defensament aferrissadament els Països Catalans. Serà un bon retrat de família, d'aquells que tant agraden a la Tita del senyor baró.

PlaçaGran

Crònica del Vallès Oriental

Edita

Premsa Vallesana

President

Jesús Solsona i Ollé

Redactors, col·laboradors i corresponents: Alvar Maduell, Miriam Viaplana, Miriam Torres, Joan Sala Vila, Llorenç Pascual, Eugeni Estrada, Francesc Pujol, Montserrat Saboya, Montserrat Mir, Joan Serrat, Josep Bosch, Martí Parera, Xavier Marí, Esteve Sala, Ofèlia Roca, Juli Valls, Pere Comas, Salvador Estany, Pere Valls, Genís Sunyol, Francesc Rocasalbas, Martí Boada, Pere Mateu, Santiago Cucurella, Lourdes Cu-

bells, Jaume Rodri, Joan Colomé, Josep Macià i Macià, Josep Garcia. Esteve Gironella, Jordi Ribó (fotografia).

Redacció, Administració i

Publicitat: Roger de Llúria, 1

1r. - Tel. 870 47 09 (Dues

línies)

Fax: 870 47 09 - 08400

Granollers

Impressió: Editorial Gironina,

S.A.

Dipòsit legal: B 332278

Distribució: Rafael Palomo

"Plaça Gran" és un setmanari plural que no ha de compartir necessàriament les opinions dels seus col·laboradors, que són atribuïdes únicament a les persones que les signen.

Poema

Sentiment

Sé d'un recer, tot emplenat de flors, on mai no arriba l'ombra,
a desdibuixar els teus somnis, curulls d'amor, i de records vivents...
quan el sol et dona l'adéu, i el teu món, queda summit en la penombra,
tots amarats encara avui... de l'amor teu.
És, aquesta llum, que va guarint, les ferides del meu cor encara obertes,
i el son de la nit, que va endolcint, i fa més suau, el meu repòs...
quan demà un gest, un agravi, o un sentiment mig malmès,
vinguin a trucar de nou a la meua porta,
l'esclat amorós del teu somriure, farà de mi, una valenta dona,
i de les meves sofrenes, ningú no podrà, saber-ne res.
I quan l'enyorament, hagi perdut un xic la seva força,
i el món en que visc ara, hagi vestit de roba satinada,
i colors vius, el meu cos trist!...
allà on jo vagi, et portaré al meu costat i en les vesprades,
arribarà a tu l'oració meua, dient-te: que t'estimo!...
amb una paraula pura, que tu... l'escoltaràs, totes les nits.

Rosa Moias